

גבריאאל פרויל

שירים

יולי 1979

קרירות בקרית
מבוא מפתח
לשרב רועם
שיתמשך לארכו ולרחבו
של יום — ספור
זול ומציף כזה.

איכשהו אני רוצה לשמר
על שפיות-מה,
לצחק אולי במדה
להתגנדר במשחקים.

אני עושה עצמי נער קריר
ממתין לחברי, משרטט בעמידה
מלים חפוזות כערת צפרים.
הן נותנות לי שהות בלעדית
להתחצף אתן כשוקי גס
לחזר אחריהן כמאהב.
נסויים קטנים, השקמות כאלו
מול סחף זוהר של דברים,
או לרשישה בקופה של מחט

הזמן מאריך בשעמום. חברי איננו.
מעצבן בתף אני עושה
סבוב אחר סבוב
לארכו של יום שרב רועם
מצריח מקלטים

בקרירות הבקרית
נעצר על ידי איש מזקין

חשוף

היום החשוף אינו חושף אותי.
מכרבל עורות אני שוכב במאורה
איש אינו מגיע. מכתבה
של האשה החלקה נשאר
כתב חרטמים מטגור.

אפילו חמסן רחוק ממני
בשעה בהירת קלפה זו
המכסה עלי כשריון
עם משחקי האצטריון
ונהירת ההמון החשוף.